

Књига пророка Данила — сто педесет девета

Откривање три анђеоска додира у Даниловом виђењу: пророчко откривење

Jeff Pippenger

2024-03-26

У десетом поглављу Данило бива дотакнут три пута, и та три додира одговарају трима приликама у којима Данило лично доживљава „марех“, виђење. Прво и последње јављање било је Гаврилово, весника Откривења Исуса Христа. Гаврило је онај који узима поруку од Христа, која Му је дата од Оца, и предаје је пророку, који треба да је пошаље црквама.

Али ћу ти показати оно што је записано у књизи истине; и нема никога ко ми помаже у овим стварима осим Михаила, кнеза вашег. Данило 10:21.

Гаврило зна да је створено биће, и зато је без оклевања упозорио Јована да му се не клања у књизи Откривења.

И падох пред ноге његове да му се поклоним. И рече ми: Гледај, немој; ја сам саслужитељ твој и браће твоје која имају сведочанство Исусово: Богу се поклони; јер је сведочанство Исусово дух пророштва. Откривење 19:10.

Стога онај који проучава пророштва треба да разуме да разлог због којег Гаврило указује да нема никога изнад њега у вези с оним „што је записано у Књизи истине“ има одређену пророчку сврху. Када истиче чињеницу да једино Христос разуме Писма боље од њега самога, он означава Христа као „Михаила, кнеза вашег“. Али Михаило није само кнез; он је и арханђео.

Али Михаило арханђео, када се препирући с ђаволом спорише око Мојсијева тела, не усуди се да против њега изнесе хулну оптужбу, него рече: Господ нека ти запрети. Јуда 7.

Сва три додира су, дакле, анђеоски додири, и сва три пута када Данило доживљава „marah“, виђење, оно је анђеоско. Трећи пут када је Данило дотакнут, то је да би био оснажен, јер је претходно, при другом додиру, изгубио снагу.

Тада опет дође и дотаче ме један који беше као по обличју човечијем, и укрепи ме, И рече: Не бој се, мили човече; мир ти; буди јак, да, буди јак. И кад ми проговори, укрепих се, и рекох: Нека говори господар мој, јер си ме укрепио. Тада рече: Знаш ли зашто дођох к теби? А сада ћу се вратити да се борим с кнезом персијским; и кад ја отидем, гле, доћи ће кнез грчки. Данило 10:18–20.

Гаврило подсећа Данила да је „дошао да“ Данила „поучи о ономе што ће задесити твој народ у последње дане“, када је упитао Данила: „Знаш ли зашто сам дошао к теби?“ У складу са оним чему је поучио Данила о последњим данима, Гаврило затим изјављује да ће се потом „вратити да се бори с кнезом Персијским; и кад ја отидем, гле, доћи ће кнез

Грчки.“ Потом започиње пророчки извештај једанаестог поглавља, који описује шта задеси сто четрдесет и четири хиљаде у последње дане. Тај пророчки извештај постављен је у контекст борбе с „кнезом Персијским“ и „кнезом Грчким“.

Стварна историја између Кира Великог и Александра Великог обухватала је више од двеста година. Али у великом земљотресу из Откривења, једанаесте главе, завршни покрети су брзи, и чим шесто царство буде освојено од стране лажног цара севера, седмо царство, десет царева, представљених Грчком, одмах пристаје да преда своје царство звери.

На једном нивоу, виђење „маре“ употребљено је седам пута у десетој глави Данила. Размотрили смо четири од тих седам случајева и утврдили да је прво упућивање на то да Данило указује како је пре треће године Кира разумео виђење. У наредна три упућивања, три додир у сваком виђењу означавају Данилово искуство док се буди из жалости тих двадесет и један дан. Његово буђење у пробужање устројено је на тростепеном процесу вечног јеванђеља, а та три корака представљена су анђелима, премда је други корак Михаило арханђео, Онај који је Мојсија подигао из смрти и преселио га на небо.

Друга три пута када се реч „виђење“ налази у десетом поглављу, није „march“, него „marah“. „Marah“ је женски род од „march“. Она значи виђење, а у каузативном смислу „огледало“ или „зрцало“. Кључ њене дефиниције јесте у томе што је „каузативна“. То је виђење „појаве“, али се разликује по свом роду, те тако указује на другачију пророчку поруку. Како њена дефиниција „огледало“ подразумева, они који виде то виђење, виде неку врсту одраза. То је елемент те речи који је „каузативан“. Дефиниција каузативне речи у контексту „marah“ је дубока.

Израз „каузатив“ односи се на појам узрочности или на радњу проузроковања да се нешто догоди. У лингвистици, нарочито у морфологији глагола, каузативни облик је граматичка конструкција која показује да субјекат глагола проузрокује да нека друга особа или ствар изврши радњу описану тим глаголом. На пример, у енглеском језику, глагол „to read“ добија каузативно значење када кажемо „to make someone read“. Овде субјекат проузрокује да друга особа изврши радњу читања.

Каузативни облик указује на то да је субјекат одговоран за изазивање радње коју глагол описује. „Каузативно“ се односи на начин на који се проузрокује да нека радња или догађај настане. У сва три случаја када Данило употребљава хебрејску реч „marah“, виђење које се посматра узрокује да посматрач буде преображен у обличје које посматра.

И двадесет и четвртога дана првога месеца, кад бејаш на обали велике реке, која је Хидекел, подигох очи своје и погледах, и гле, један човек обучен у лан, а бедра му опасана чистим златом из Уфаза. И тело му беше као хрисолит, и лице му као изглед (march) муње, и очи му као огњене светилке, и руке његове и ноге његове као боје углачане бронзе, а глас речи његових као глас мноштва. И ја, Данило, сам видех виђење (marah); јер људи који беху са мном не видеше виђење (marah), али велик дрхтај спопаде их, те побегоше да се сакрију. И тако остадох сам, и видех то велико виђење (marah), и не оста снаге у мени; јер се красота моја у мени претвори у распаљивост, и не задржах

снаге. Али чух глас речи његових; и кад чух глас речи његових, падох у дубок сан лицем својим на земљу, и лице ми беше к земљи. Данило 10:4–9.

На крају двадесет и једног дана жалости, који се у последњим данима подударају са три и по дана током којих су два сведока мртва на улици, Данилу је изненада било дато да види појаву Христа, а Његова појава је „као појава (march) муње“. Тај догађај, на крају три и по дана из једанаестог поглавља Откривења, производи раздвајање, јер „људи који беху са“ Данилом не беху приведени да „виде виђење (marah); него паде на њих велико дрхтање, те побегоше да се сакрију. Стога“ Данило „остаде сам“, али „људи који беху са мношвом не [бише приведени да] виде виђење (marah); него паде на њих велико дрхтање, те побегоше да се сакрију“.

Виђење које је Данило видео док је био сам било је женствено, узрочно виђење које је Данила преобразило у обличје виђења. То преображење било је извршено тиме што је Данилова људска снага била уклоњена, а његова лепота претворена у трулеж.

„Само тело у коме душа пребива као у скринији и посредством кога делује, Господње је. Немамо право да занемаримо ниједан део тог живог устројства. Сваки део живог организма припада Господу. Познавање сопственог телесног организма треба да нас поучи да сваки уд треба да врши Божју службу, као оруђе праведности.

„Нико осим Бога не може покорити охолост људског срца. Ми не можемо сами себе спасти. Ми не можемо сами себе препородити. У небеским дворима неће се певати никаква песма: Мени, који сам себе љубио, и сам себе опрао, сам себе искупио, мени нека је слава и част, благослов и хвала. Али то је основни тон песме коју многи певају овде на овоме свету. Они не знају шта значи бити кротак и смиран у срцу; нити намеравају да то сазнају, ако то могу избећи. Цело јеванђеље садржано је у учењу од Христа, у Његовој кротости и смирености.“

„Шта је оправдање вером? То је Божје дело којим се човекова слава полаже у прах и чини за човека оно што он нема моћи да учини за себе.“ Testimonies to Ministers, 456.

Искуство оправдања вером дело је Божје којим се слава човечја полаже у прах. Виђење од кога су људи који беху с Данилом били натерани да побегну било је „узрочно“ женско виђење Христовог јављања, и одмах након што је Данилова самоправедност била положена у прах, примењена су три анђеоска додира која су, на крају, оспособила Данила да носи поруку.

Године 1888, силни анђео је сишао са вешћу о оправдању вером, како су је изнели старешине Џоунс и Вагонер. Тај исти анђео поново је сишао 11. септембра 2001. године, са том истом вешћу о оправдању вером. То је означило почетак запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде. При завршетку запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде, понавља се вест са почетка, јер Исус увек крај једне ствари приказује почетком једне ствари.

Дана 11. августа 1840. управо тај исти анђео сишао је и започео три корака који су се остварили од 1840. до 1844. Та три корака отпочела су оснажењем првог анђела 11. августа

1840, доласком другог анђела 19. априла 1844. и доласком трећег анђела 22. октобра 1844. Та историја је предсказала силазак првог од три анђела 11. септембра 2001, за којим је уследио други анђеол у разочарању од 18. јула 2020, а то се завршава доласком трећег анђела при ускоро долазећем недељном закону.

На крају те историје, када Михаило силази да васкрсне Мојсија и Илију после три и по дана смрти на улицама, као што је представљено у једанаестом поглављу Откривења, и као што је такође представљено Данилових двадесет и једним даном жалости, Христос поново силази. Он најпре износи виђење своје славе, виђење које славу човека полаже у прах и производи раздвајање. Када је Данило у праху, и након што је Данило постао промењен посматрањем „узрочног“ женског виђења, Гаврило га дотиче први пут и поставља на његове дрхтаве ноге.

Тада арханђеол Михаило силази да „васкрсне Мојсија“ и дотиче Данила по други пут, остављајући га без снаге, савладаног стварношћу да је заиста говорио са својим Господом. Затим долази Гаврило и дотиче га по трећи пут, и укрепљује га за дело да буде застава у ускоро долазећем закону о недељи. Та три дотицаја су симболи три анђела из Откривења четрнаест, иако се збивају у једном једином дану.

Искуство првог анђела обухвата појављивање Христа као муње, „узрочну“ визију која раздваја, и први додир који подиже Данила из праха његове људске славе. Први анђеол поседује сва три корака обухваћена првим, јер представља прву поруку. Није случајно што је први додир забележен у стиховима ДЕВЕТ до ЈЕДАНАЕСТ.

И чух глас његових речи; и кад чух глас његових речи, падох у дубок сан лицем ка земљи, и лице ми беше окренуто к тлу. И гле, дотаче ме рука, која ме подиже на колена моја и на дланове руку мојих. И рече ми: Данило, мужу веома љубљени, разуми речи које ти говорим и стани право; јер сам сада к теби послан. И кад ми изговори ту реч, устадох дрхтећи. Данило 10:9–11.

Искуство другог додира, који је извршио сам Христос, мења Данила од онога који не може да говори у онога који може да говори са својим Господом. При другом додиру Данило нема даха, те је овде представљен на ступњу прве Језекиљеве поруке у тридесет седмом поглављу.

И када ми изговори такве речи, оборих лице своје к земљи и онемехнух. И гле, неко налик на синове човечије дотаче се усана мојих; тада отворих уста своја, проговорих и рекох ономе који стајаше преда мном: Господару мој, од виђења обузеше ме болови моји, и не остаде у мени снаге. Јер како може слуга овога господара мојега говорити с овим господарем мојим? јер у мени одмах не остаде снаге, нити остаде даха у мени. Данило 10:15–17.

У другој Језекиљевој поруци, порука од четири ветра треба да буде удахнута у кости, да би оживеле и устале као силна војска. Оснажење те војске представљено је трећим додиром.

Тада опет дође и дотаче ме неко налик по изгледу на човека, и оснажи ме, и рече: Не бој се, човече мио; мир теби; буди јак, да, буди јак. И кад ми проговори, ја се оснажих, и

рекох: Нека говори господар мој; јер си ме оснажио. Тада рече: Знаш ли зашто дођох к теби? А сада ћу се вратити да се борим с кнезом персијским; и кад отидем, где, доћи ће кнез грчки. Али ћу ти показати што је записано у књизи истине; и нема никога ко са мном стоји у томе, осим Михаила, кнеза вашег. И ја у првој години Дарија Мидијанца стајох да га потврдим и оснажим. А сада ћу ти показати истину. Ево, још ће устати три цара у Персији; и четврти ће бити далеко богатији од свију њих; и својом силом, кроз своје богатство, подигнуће све против царства грчкога. Данило 10:18–11:2.

Порука која оживљава два сведока у тридесет седмом поглављу Језекиља јесте порука ислама трећег тешког јаука; али, ред по ред, порука коју Гаврило препознаје у приказу Михаила како подиже Мојсија и узима га на небо као заставу, јесте порука последњег председника Сједињених Држава. То је порука шестог председника (републиканског рога) који је био убијен 2020. године, као што је био и истински протестантски рог. У Даниловом казивању, васкрсење из дана жалости за истинским протестантским рогом водило је ка препознавању васкрсења републиканског рога.

Седам пута у десетом поглављу Данила употребљава се реч „виђење“ или „појављивање“. Тих седам упућивања означено је истом јеврејском речју, с тим изузетком што је у три од тих случајева та реч у женском роду, а у преостала четири у мушком роду. Како је седам број савршенства, а спој три и четири који даје седам представља основно обележје књиге Откривења, у којој су последње три од седам цркава, и последња три од седам печата, и последње три од седам труба, посебно разлучене од прве четири.

Књиге Данила и Откривења јесу иста књига, и у том смислу Данило и Јован представљају исти симбол последњих дана. Виђење Христа у десетом поглављу јесте виђење Христа у првом поглављу Откривења.

У првом поглављу Откривења, Јован чује глас за собом и окреће се да види Онога који говори.

Бех у Духу у дан Господњи, и зачух за собом силан глас, као трубу, који говораше: Ја сам Алфа и Омега, први и последњи; и: Што видиш, напиши у књигу, и пошаљи седмим црквама које су у Азији: у Ефес, и у Смирну, и у Пергам, и у Тијатиру, и у Сард, и у Филадельфију, и у Лаодикију. Откривење 1:10, 11.

Било да је реч о три додира у десетом поглављу Данила, или о истом виђењу у првом поглављу Откривења, или о две поруке Језекиља у тридесет седмом поглављу, или о томе како је Исаија дотакнут живим угљеном са жртвеника, то искуство означава оснаживање последње поруке упозорења, а та порука почиње при васкрсењу два сведока у јулу 2023. године. Данило, Јован, Језекиљ и Исаија сви представљају весника који чује „глас“ са „стarih стаза“ иза себе, који пита: „кога ћу послати?“ Када тај весник одговори: „ево мене, пошаљи мене“, он бива ојачан и подиже свој глас, као онај који виче у пустињи. „Ко има ухо, нека чује шта Дух говори црквама.“

Наставићемо ово проучавање у нашем следећем чланку.

„Том приликом која је управо описана, анђео Гаврило пренео је Данилу све поуке које је он тада био у стању да прими. Неколико година касније, међутим, пророк је пожелео да сазна више о предметима који још нису били потпуно објашњени, и поново се дао на то да тражи светлост и мудрост од Бога. ‘У то време ја Данило туговах три пуне седмице. Јела угоднога не једох, ни месо ни вино не уђе у уста моја, нити се помазах уопште.... Тада подигох очи своје и погледах, и гле, човек један обучен у платно, и бедра му опасана чистим златом из Уфаза. Тело му беше као хрисолит, и лице му као муња, и очи му као жишци огњени, и мишице његове и ноге његове као углачана бронза, и глас речи његових као глас мноштва’ (Данило 10:2–6).“

„Овај опис је сличан ономе који је дао Јован када му се Христос открио на острву Патмосу. Нико мањи од Сина Божјег јавио се Данилу. Наш Господ долази с другим небеским весником да поучи Данила о ономе што ће се збити у последње дане.

„Велике истине које је открио Спаситељ света намењене су онима који траже истину као сакривено благо. Данило је био старац. Његов живот је протекао усред привлачности незнабожачког двора, а његов ум био је оптерећен пословима великог царства. Ипак, он се одвраћа од свега тога да би понизио душу своју пред Богом и тражио познање намера Свевишњег. И као одговор на његове молитве, светлост из небеских дворова била је саопштена онима који ће живети у последњим данима. С каквом, дакле, усрдношћу треба да тражимо Бога, да би нам Он отворио разум да схватимо истине које нам се доносе с неба.“

„И ја Данило сам видех утвару; а људи што беху са мном не видеше утваре; него страх велик нападе на њих, те побегоше да се сакрију.... И не оста снаге у мени; и лепота моја обрати се на мени у накарадност, и не задржах снаге“ (стихови 7, 8). Сви који су заиста посвећени имаће слично искуство. Што су јаснији њихови погледи на величину, славу и савршенство Христа, то ће живље увидети сопствену слабост и несавршеност. Неће имати никакву склоност да себи приписују безгрешан карактер; оно што им је на себи изгледало исправно и лепо, у поређењу са Христовом чистотом и славом, показаше се једино као недостојно и подложно кварежи. Када су људи одвојени од Бога, када имају веома нејасне погледе на Христа, тада говоре: „Ја сам безгрешан; ја сам посвећен.“

„Гаврило се сада јавио пророку, и овако му се обратио: ‘О Данило, мили човече, разуми речи које ти говорим, и стани право, јер сам сада к теби послан.’ А кад ми изговори ту реч, устадох дршћући. Тада ми рече: ‘Не бој се, Даниле, јер од првога дана кад си управио срце своје да разумеш и да се понизиш пред Богом својим, речи твоје бише услишене, и дошао сам због речи твојих’ (стихови 11, 12).

„Каква се велика част указује Данилу од Величанства небеског! Он теши Свога дрхтећег слугу и уверава га да је његова молитва услишена на небу. Као одговор на ту усрдну молбу, анђео Гаврил био је послан да делује на срце персијског цара. Владар се током три седмице, док је Данило постио и молио се, опирао утисцима Духа Божјег; али Кнез небески, арханђео Михаило, био је послан да покрене срце тврдокорнога цара да предузме неко одлучно дело као одговор на Данилову молитву.“

„А када ми изговори такве речи, окренух лице своје к земљи и онемех. И гле, неко као обличје синова човечијих дотаче моје усне.... И рече: Не бој се, љубљени човече, мир теби; буди јак, да, буди јак. И када ми проговори, укрепих се и рекох: Нека говори господар мој, јер си ме укрепио“ (стихови 15–19). Толика беше божанска слава откривена Данилу да није могао поднети тај призор. Тада весник небески заклони блиставост свога присуства и јави се пророку као „неко као обличје синова човечијих“ (стих 16). Својом божанском силом укрепио је овога човека честитости и вере да чује поруку која му је била послата од Бога.

„Данило је био одани слуга Свевишњега. Његов дуги живот био је испуњен племенитим делима службе своје Господару. Његова чистота карактера и непоколебљива верност могу се упоредити једино са смиреношћу његовог срца и његовом скрушеношћу пред Богом. Понављамо: живот Данилов је надахнута илустрација истинског посвећења.“
Sanctified Life, 49–52.